

E D E B İ Y A T / H İ K Â Y E

İçine Çekenler

Demokan Atasoy

Taksi

Algın, öğlen yemeğinin ardından sigarasını tellendirirken yalnız kaldığı nadir anlardan birinde tok karnıyla yayıldığı iskemlede üzerine vuran güneş tatlı tatlı kemiklerini ısıtırken, bundan yaklaşık beş yıl önce babasının onu sabahın kör karanlığında uyandırıp sanayiye getirdiği sabahı hatırlayınca içi burkulmuş, hayatının dönüm noktası olan akşamın hatırası zihnini kavururken içi geçmişti.

O sabah, Algın'ın çıraklığa başlamasının yanı sıra, babasının o güne dek hiç görmediği bir yüzüyle karşılaşmış olması itibarıyla da kayda değer bir sabahtı. Annesinin demlediği çay eşliğinde kızarmış ekmek, sararmış ve kenarları sertleşmiş "beyaz demeye bin şahit ister" peynir ve pörsümüş siyah zeytinleri iki lokmada mideye yuvarladıktan sonra, sobanın güven veren sıcaklığından zar zor kopup yıpranmış ve rengi yer yer solmuş deri ceketini sırtına geçiren babasını takip ederek evden çıkmıştı.

Ebeveynleri gibi o da pek konuşkan sayılmazdı. Evin içindeki diyaloglar nadiren, "Kalktın mı?", "Yedin mi?", "Gittin mi?" ya da "Döndün mü?" gibi soruların ve karşılığında homurdanmayla verilen cevapların ötesine geçirdi. O sabah alışmış olduğundan daha erken uyandırıldığı için neler döndüğünü merak etse de cevap almayacağı soruları sormaktan vazgeçeli birkaç yıl olduğundan sessizce babasını takip etti.

Sokağın iliklerine kadar işleyen nemli soğuktan kaçmak için alelacele babasının taksisine bindiler. Babası kon-

tağı çevirip motora gaz verdiği sırada Algın'ın sivilceli suratı, kapıyı açıp içeri oturmadan önce tuttuğu soluğuunu az sonra vermek zorunda olduğunun bilinciyle, kırmızıdan patlıcan moruna dönmek üzereydi. Bu kadar soğuk olmasa, kapıyı kapatmadan önce oyalanır, sokağın görece taze havasının tadını biraz daha ıkartırdı. Fakat bunu yapacak olursa babasının elinin tersiyle gereğinden çok daha erken muhatap olacağını bilerek kapıyı ardından kapatmıştı.

Algın zaman zaman, babasının -kendini bildi bileli- şoförlüğünü yaptığı bu taksinin kül tablasının derinlerindeki bazı izmaritlerin kendinden daha yaşlı olabileceğinden şüphelenir ancak bu konuda da sesini çıkarmazdı. Aracın, değil kumaşlarının, plastik parçalarının dahi içine işlemiş sigara dumanının gırtlak çeperine sinen bayat kokusu, onu en çok bir gece boyu kapalı kalmış taksiye sabahları ilk binişlerinde rahatsız ederdi.

İlk anıları otomobille çıkılan gezilerden nefret etmesi üzerineydi. Derdini bile anlatamayacak kadar ufak olduğu yıllarda her yolculukta kustuğu için annesi Algın'ı otomobil tuttuğuna inansa da esas mesele bu ölgün aromanın genze yerleşen yapışkan parmaklarının iini kaldırmasıydı. Birilerinin bu araçla yolculuk etmek için üste para verdikleri düşüncesi onun için hayatın en büyük gizemlerinden biriydi. Gözleri yaşarmış, kulakları çınlamaya başlamışken, dişlerini sıkabildiği kadar sıktıktan sonra çaresiz, soluğuunu bıraktı.

“Pfff.”

Babası gözünün kenarıyla, yanında olduğunu o an fark etmişçesine, bir bakış attıktan sonra ceket cebinden çıkarttığı paketi sallayıp dudağına götürdü. Paketin ucundan sarkan sigarayı dişleriyle çekip paketi ön konsolun üstüne attı. Küllüğün altından bir kutu kibrit çıkartıp sigarasını yaktı. Pencereyi biraz aralasa, Algın babasına minnettar olurdu,

oyşa ne babası camı araladı ne de Algın bunu ona söyledi. Söndürülmeye üşenilmiş kibrit, kül tablasının içinde, antik izmaritlerin arasında tütmekeydi.

Motor ısınınca yola çıktılar. Taksinin arka tarafında alttan gelen düzenli takırtıya ikisi de alışkın olduğundan sesi artık duymuyorlardı. Saatler sabah olduğunu gösterse de hava zifiri karanlıktı. Gelgelelim trafik sıkışmıştı bile. Şehrin karbonmonoksit, demir, çelik, alüminyum, cam, plastik ve asfalt kaplı damarlarında kısılıp kalmış, çaresizce zavallı hayatlarını ve varlık sebeplerini sorgulamak zorunda bırakılmış dört milyon şoförün bilinçaltı, ağız birliği etmiş, aşağı yukarı aynı saatlerde aynı adama küfrediyorlardı.

O günlerde aklından geçenleri dışarıda dile getirecek babayiğit neredeyse kalmadığından, egzoz dumanına eklenip havaya karışan sigara dumanları, okunan lanetlerin negatif enerjiyle yüklü akıl almaz gerginlikteki sessizliğinin gözle görülür kirliliği olmuş, mahallelerin, şehrin, ülkenin göğünü günden güne kaplamaktaydı. Patlayacak fırtınanın felaket getireceğini tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu...

Babası radyoyu hiç açmadığından, motorun homurtusu, kaloriferin mırıltısı, ara ara çalan kornalar ve aracın altından gelen takırtının monotonluğu içeriyi kaplamıştı. Algın, uzayıp giden iletişimsizlikte, babasının ona en son ne zaman doğrudan hitap ettiğini hatırlamaya çalıştı. Geçen akşam yemeğinde ortaya, “Tuz!” deyişini üstüne alınıp alınmayacağından emin olamadığından, bu nafile çabadan vazgeçti.

Yarım saat kadar sonra hava aydınlanmaya başlamıştı. İşe geç kalan yayalar, otobüslerin ve dolmuşların arasından araçların önlerine atlayarak kronik yaşam kaygılarından kurtulmaya çabalasalar da İstanbul’un şoförleri bu tarz numaraları yemeyecek kadar tecrübeliydi. Birileri ölecekse, bu çoğunlukla yayaların değil, araçların kural ihlalinde, göz

göre göre olurdu bu şehirde. Sigara dumanının solunabilir havayı seyrelttiği ve kaloriferin hamam gibi ısıttığı taksinin içinde Algın boğulmak ile baygınlık geçirmek arasında kalmış, çevreye olan ilgisini tümüyle yitirmişti. Tam içi geçmek üzereyken taksinin ani freniyle kendine geldi.

Kafasını kaldırdı. Çevre yolundan çıkmış, mahalle arasına girmişlerdi. Neler olduğunu anlamak umuduyla babasına döndü fakat adam onunla ilgilenmiyor, yüzünde Algın'a yabancı gevrek bir sırıtışla ileri bakıyordu. Boş sokakta karşıdan karşıya geçmek için yolu kontrol eden genç kadından başka kimse yoktu. Uzun, siyah, fönlü saçları, pofuduk montunun kenarları kürk kapüşonunun üzerinden taşmış, beline dek uzanıyordu. Geniş kalçalarını öne çıkartan dar kotunun altında uzun siyah, kalın topuklu çizmeleri vardı. Algın çizmenin topuklarını görünce çok şaşırılmıştı. Hayatında hiç o kadar yüksek topuklu çizme ya da ayakkabı görmediğini düşündü. Genç kız, taksinin yavaşlayarak ona yol verdiğinden emin olunca -artık günün her saatinde sokakta yalnız dolaşan her Türk kadınının yaptığı gibi, aslanların bölgesinden geçen bir antilop edasıyla tetikte- başını elindeki telefona çevirip çevreye mutlak kayıtsızlık kisvesi altında karşıdan karşıya geçti.

“Kalltakk!”

Algın, babasının camları kapalı aracın içinde sadece kendilerinin duyabileceği bir sesle, gırtlaktan ve yaya yaya, ortaya söylediği kelimeyle irkilip tekrar ona döndü. O güne kadar bu sözü hiç duymamıştı. Babasının bu gizemli lafı ederken yüzünün aldığı hâli de önceden hiç görmediğinden kafası karışmıştı. Babası, bakışları taksinin önünden yürüyerek karşıdan karşıya geçen genç kızın kalçalarında, geri kalan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Algın neler döndüğünü anlamasa da iman tahtasının altında pır pır eden yüreği ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Tam o sırada babası, yüzüne sabitlenmiş -Algın'a bütünüyle yabancı- yılışık sırtışıyla dönüp gözlerinin içine bakarak, "Bah, bah, kaltağa bah götüğünü nası da sallıyo!" dedi.

Ne yapacağını pek bilemese de içgüdüsel olarak babasının sırtışını taklit edince onaylayan bir bakışı hak etmişti. Hem şaşırılmış hem de içi müthiş bir mutlulukla dolmuştu. Babası, ilk defa adamdan sayıp onunla konuşuyordu. Belli ki pır pır eden yüreği yanılmıştı ve olması gereken buydu.

O anın hiç bitmemesini umut ederek bakışlarını kızın kalçalarına çevirdi ve tıpkı babasını taklit ederek, "Kaltaak!" dedi. Algın sözün anlamını halen kavrayamasa da babasıyla aynı anda, aynı şeye sırttıklarını bilmek yüreğini ısıtmıştı. Erken ergenliğin ilk emareleri altında pıtır pıtır belirginleşirken, kadınlara nasıl davranması gerektiğine dair aldığı ilk ders için babasına minnettardı. Yola devam ederlerken, taksinin içi ona artık eskisi kadar boşuk gelmemişti.

Sabahın yedi buçuğunda, "Eti senin, kemiği benim!" diyerek onu ustaya teslim eden babası, akşam altı buçuk gibi Algın'ı almaya geldiğinde, çocuğun hayatında ilk defa ayak tırnaklarından saç tellerinin ucuna dek her yeri ağrıyordu. Taksinin, gün içinde içilen en az kırk sigarayla bambaşka bir hâl almış aromasını fark etmemiş, ön koltukta kendinden geçmişti. Eve dönüş, kaynar suyla yıkanması ve akşam yemeği dahi bir rüya gibi geçip gitmişti.

Babası somyanın üstünde bağdaş kurmuş çayını yudumlayarak televizyonda Osmanlı zaferleri üzerine dizisini izleyip tespihini heyecanla şakırdatırken, Algın da halının üstüne uzanmış babasının uykusunun gelmesini bekliyordu ki adam bas bas bağırttığı televizyonu kapatıp odasına çekilsin. Böylece kendi de yer yatağını açıp hak edilmiş uykusuna kavuşsun.

Tam o ara sobanın sönmekte olduğunu fark eden anası balkon kapısını açınca içeri dolan buz gibi rüzgâr, halının

üstünde açık gözleriyle hülyalara dalmak üzere olan Algın'ı kendine getirmişti.

“Ana donduk yaa!”

“Zoba sönerse görürsün sen donmakh nasıl olurmuş eşsek sıpası, söyleneçene iki odun da sen taşı!”

Babası olan biteni umursamaksızın çayını hüpürdetmeyi sürdürdü. Algın düşürdüğü dudağıyla yerde yuvarlanıp kalkamıyormuş numarası yaparken, annesi elinde bir kova odunla içeri geri döndü.

“Khapıyı ört bari khapıyı!”

Algın soğuğa rağmen bu akşam hiçbir iş yapmamayı aklına koyduğundan yerde yuvarlanmayı sürdürüp şımarıklık ederken, anası sobanın önünde alt kapağa eğilmiş, ocak demiriyle közlerin dibini eşelemeye başlamıştı.

İşte o ara Algın, babasının gözlerinin Osmanlılardan kayıp anasının kalçalarına döndüğünü gördü. Artık bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Yüzüne babasının sabahki hâlini taklit etmeye çalışan sırtışını yerleştirip gevrek gevrek, “Kalltakk!” dedi.

Yüzünü ona döndüğündeki kızgın şaşkınlığına rağmen anasının ilk tepkisi öylesine hızlı olmuştu ki Algın başının yanından geçen odunu görmemişti bile.

Doğrulan anası, “Sen bu lafları nerden...” diye odayı inletmeye başlamışken önce çocuğun yüzünde -babasının suratından kopyalanıp yapıştırılmış gibi duran ve beşik kertmesi olduklarından bütün hayatı boyunca tanıdığı on beş yıllık kocasının her ifadesini avucunun içi gibi bildiğinden ne anlama geldiğini kolayca kavradığı- tanıdık sırtışığı görmüş, ardından somyada oturan adamın yüzündeki suçluluğu yakalayınca hedef değiştirmişti. Algın daha ne olduğunu kavrayamamışken, anası kovadan kaptığı koca bir odunla babasının üstüne atılmıştı. Sinirlendiğinde kadının yolunda durmaması

gerektiğini bilen babası da elindeki çay bardağını bir tarafa, tespahi diğer tarafa savurarak bezginliğinden beklenmeyecek çeviklikle ilk darbeyi savuşturmuştu.

“Hatun, dur!” derken açık balkon kapısını görüp o tarafa kaçmaya karar vermişti. Algın’ın üstünden atlayıp balkon kapısını ardından çekmeye çalışırken eşiğe takılan adamın dengesini kaybederek kollarını iki yana açışı, gözlerinin önünden hiç gitmezdi.

“Ananı!” Babasının son sözü olmuştu.

Anasının çığlıkları uzayıp giderken balkona fırlayan Algın, altıncı kattaki dairelerinden aşağı baktığında, babasının, yeni yağmaya başlamış karla bembeyaz sokakta, kaldırıma park ettiği taksinin üstüne kıpkırmızı yayıldığını görmüştü.

“Algın Abi, usta geliyor!”

Çırak Ahmet’in uyarısıyla Algın kendine geldi. Öğlen güneşinde iskemlenin üzerine tünemişken sucuk gibi terlemişti. Altına aldığı uyuşuk bacağını ovalayarak ayaklanırken yere attığı sigarasını ezerek söndürdü. İzmariti ayağının yanıyla süpürüp su oluğuna attıktan sonra hep yaptığı gibi kaderine küfrederek işinin başına döndü.